

ΆΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

Άριθμός 371 • Άνοιξις - Καλοκαίρι 2014

ἍΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΩΝ
ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΙΟΥΣΤΙΝΗΣ ΦΥΛΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Περιεχόμενα

- Ἐχθροὶ καὶ Σύμμαχοι στὸν πνευματικὸ μας ἀγῶνα 1
- Ὁ Ὅσιομάρτυρας Δαμιανὸς ὁ Νέος 4
- Περὶ Μετανοίας ὀλίγα τινα 6
- Διάσωσης οἰκογενείας - Μία συγκλονιστικὴ μαρτυρία 7
- Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸν Βίο
τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου τοῦ Ὁμολογητοῦ ἐν Ρουμανίᾳ 10
- Τὸ ἐτήσιο Μνημόσυνο
τοῦ Σεβασμ. Πατρὸς ἡμῶν Μητροπολίτου Κυπριανοῦ 14
- Χειροτονία Ἱεροδιακόνου 15
- Εἶπε Γέρων - Ἡ Πνευματικὴ Θέρμη τῆς Νοεράς Προσευχῆς 16
- Ψυχοφελῆ Σαλπίσματα

Φωτογραφία ἐξωφύλλου:

Τὸ ἀνακαινισμένον ἐξωτερικὰ Παρεκκλήσιο τῆς Ἁγίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, ἐξῶθεν τοῦ περιβόλου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς (φωτογρ. 2014).

Φωτογραφία ὀπισθοφύλλου:

Ὁ Προσκυνηματικὸς Ναὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ Παρεκκλήσιο τῆς Ἁγίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

† Ἰδρυτής: Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανός,
Κτήτωρ καὶ πρῶτος Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς († 17/30.5.2013)

• Ἰδιοκτήτης: Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς. • Ἐκδότης-Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Γαρδικίου Κλήμης. • Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς. • Ἡλεκτρονικὴ Ἐπεξεργασία: Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης. • Telefax: 210 2411080. • E-mail: im@agioskyprianos.org • Ἰσοσελίδες στὸ Διαδίκτυο: www.hsir.org καὶ www.agioskyprianos.org • Ἐκτύπωσης-Βιβλιοδεσία: «ΒΙΒΛΙΟΤΕΧΝΙΑ», Ζωοδόχου Πηγῆς 52Α, Ἀθήνα, τηλ. 210 3801844. • Ἐπιστολαὶ καὶ προαιρετικαὶ εἰσφοραὶ νὰ ἀποστέλλωνται εἰς Ἱ. Μονὴν Ἁγίου Κυπριανοῦ, Α.Γ. 112 – 133 51 ΦΥΛΗ.

Εὐχέλτομα Πατερικά Μηνύματα

Ἐχθροὶ καὶ Σύμμαχοι στὸν πνευματικό μας ἀγῶνα

«Ἐπιτιμήσαι σοι Κύριος ! ...»
«Ἄγγελος Κυρίου ἐπετίμα αὐτοῖς...»

Μακαριστοῦ Μητροπολίτου
Ὡρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ († 2013)

ΕΙΝΑΙ ἀλήθεια ἐκ πείρας βεβαιωμένη, ὅτι ὁ εὐσεβὴς Χριστιανός, ἀγωνιζόμενος μὲ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν βοήθεια τῶν Ἁγίων γιὰ νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὸ παρὰ φύσιν στὸ κατὰ φύσιν καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ ἀναβιβασθῇ στὸ ὑπὲρ φύσιν, πολεμεῖται νυχθημερὸν ἀπὸ τὰ πονηρὰ πνεύματα, τοὺς ἐκπεσόντας αὐτοὺς πρῶην φωτεινοὺς ἀγγέλους.

Ὁ φθόνος τῶν δαιμόνων ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀπερίγραπτος, διότι βλέπουν οἱ δυστυχεῖς αὐτοί, ὅτι οἱ ἐν Χριστῷ ἀγιασμένοι ἄνθρωποι, ἂν καὶ θνητοὶ καὶ ὑλικοί, κληρονομοῦν τοὺς τόπους τοῦ φωτός καὶ τῆς Δόξης καὶ τῆς Μακαριότητος, ἀπὸ τοὺς ὁποίους αὐτοὶ γιὰ τὴν ἔπαρσί τους ἐξέπεσαν καὶ τώρα κληρονομοῦν τὸν σκοτεινὸ ἄδη καὶ τὸ αἰώνιο πῦρ τῆς κολάσεως.

Ἡ ἄλλειψις πνευματικῆς πείρας, ἢ ὀλιγοπιστία καὶ τὸ νέφος τῶν παθῶν δὲν ἐπιτρέπουν συνήθως νὰ κατανοήσουμε τοὺς πραγματικοὺς Ἐχθροὺς μας, οἱ ὅποιοι νυχθημερὸν καὶ μὲ ποικίλα τεχνάσματα πολιορκοῦν τὴν ψυχὴ μας, προκειμένου νὰ τὴν

χωρίσουν ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ μας καὶ νὰ τὴν ὑποτάξουν στὰ σκοτεινὰ πάθη.

«Ἐλεγον περὶ τινος Γέροντος, ὅτι ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ ἰδεῖν τοὺς δαίμονας.

Καὶ ἀπεκαλύφθη αὐτῷ ὅτι· Οὐ χρειᾶν ἔχεις ἰδεῖν αὐτούς. Ὁ δὲ Γέροντὸς παρεκάλει λέγων· Κύριε, δυνατὸς εἶ σκεπάσαι με τῇ χάριτί Σου.

Ὁ δὲ Θεὸς ἀπεκάλυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καὶ εἶδεν αὐτούς [τοὺς δαίμονας], ὅτι ὡσπερ μέλισσαι κυκλοῦσι τὸν ἄνθρωπον βρῦχοντες τοὺς ὀδόντας αὐτῶν ἐπ' αὐτόν, ὁ δὲ Ἄγγελος Κυρίου ἐπετίμα αὐτοῖς».

ΤΕΛΙΚΑ ὅμως, ὅταν ξεπεράσουμε τὸν πειρασμὸ τῆς ὀλιγοπιστίας καὶ πεισθοῦμε, ὅτι κατ' οὐσίαν οἱ μοναδικοὶ μας Ἐχθροὶ εἶναι τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα, ἀντιμετωπίζουμε πλέον μὲ περισσότερη ἔντασι τὸν πειρασμὸ τῆς ἀδημονίας, τῆς λύπης, τῆς ἀνυπομονησίας καὶ τῆς ἀγανακτήσεως, διότι ὁ πόλεμος, ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ, εἶναι βαρύντατος, ἀπαράκλητος καὶ ἀδιάλειπτος: λογιμοί,

φαντασίες καὶ αἰσθήματα, ὡσὰν νέφος σκοτεινό, καλύπτουν τὴν καρδιά καὶ τὸν νοῦ μας· ἔχουμε ἔντονη τὴν αἴσθησι, ὅτι οἱ ἄνθρωποι, ἡ φύσις, οἱ καταστάσεις ἐξεγείρονται ὅλα ἐναντίον μας!...

Ἔνας ἄμεσος κίνδυνος, τὸν ὁποῖο διέρχονται ἰδίως οἱ ἀρχαριοὶ στὴν ἐν Χριστῷ ζωῇ, εἶναι νὰ βλασφημήσουν τὸν σατανᾶ!

Καλὸ θὰ εἶναι στὶς κρίσιμες αὐτὲς στιγμές, ὅπου ἡ ἔντασις τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀγῶνος κορυφώνεται, νὰ ἐνθυμούμεθα πῶς ἐνήργησε ὁ Ἀρχιστράτηγος Μιχαήλ:

«Ὁ δὲ Μιχαήλ ὁ ἀρχάγγελος, ὅτε τῷ διαβόλῳ διακρινόμενος διελέγετο περὶ τοῦ Μωσέως σώματος, οὐκ ἐτόλμησε κρίσιν ἐπενεγκεῖν βλασφημίας, ἀλλ' εἶπεν· ἐπιτιμήσαι σοι Κύριος» (Ἰουδα, στχ. 9).

Δηλαδή: Ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαήλ, ὅταν συνδιαλεγόταν μὲ τὸν διάβολο, ὁ ὁποῖος διεκδικοῦσε μὲ ὑπερηφάνη γνώμη καὶ ἤθελε νὰ πάρῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσία του τὸ νεκρὸ σῶμα τοῦ θεόπτου Μωϋσέως, δὲν ἀπετόλμησε νὰ καταδικάσῃ αὐτὸν μὲ ὕβρεις καὶ βλασφημίες, ἀλλὰ εἶπε στὸν διάβολο: «Ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ τὸ εὔρῃς... Ὁ Κύριος νὰ σὲ ἐπιτιμήσῃ... Ὁ Κύριος νὰ σὲ καταργήσῃ γιὰ τὴν ἀδικία πού ἀποτολμάς...». Καὶ ἔτσι, ἐγίνε ἀφαντος ὁ διάβολος...

«Καὶ στοχάσου», σχολιάζουν οἱ Ἅγιοι, ὅτι «ὁ Ἄρχων Μιχαήλ ἐδίωξε μὲν τὸν διάβολον, ὄχι ὅμως ἐξουσιαστικῶς καὶ ἀύθεντικῶς, ἀλλὰ παραχωρήσας [ἐν ταπεινώσει] τὴν κρίσιν πᾶσαν καὶ τὸν διωγμὸν τοῦ διαβόλου εἰς τὸν τῶν ὅλων Θεόν».

Ὁ Ἀρχάγγελος λοιπὸν Μιχαήλ μὲ τὸ παραδείγμα του μᾶς ἔδειξε, ὅτι δὲν

πρέπει νὰ βλασφημοῦμε, καταρώμεθα καὶ ἀναθεματίζουμε **οὔτε τὸν ἴδιο τὸν σατανᾶ**, πράγμα τὸ ὁποῖο μᾶς διδάσκουν καὶ τὰ Ἱερὰ Κείμενα τῆς Πίστεώς μας:

«Ἐν τῷ καταρᾶσθαι ἀσεβῆ τὸν σατανᾶν, αὐτὸς καταρᾶται τὴν ἐαυτοῦ ψυχὴν» (Σοφ. Σειρ. κα' 27).

Οἱ Ἅγιοι ἐρμηνεύουν τὴν στάσι αὐτὴ ὡς ἑξῆς:

«Καὶ γὰρ καὶ αὐτὸν τὸν σατανᾶν ἐὰν ἀναθεματίσω, ἐφ' ὅσον ποιῶ αὐτοῦ τὰ ἔργα, ἐμαντὸν ἀναθεματίζω».

* * *

ΕΝΑΣ δεύτερος κίνδυνος, τὸν ὁποῖο ἀντιμετωπίζει ὁ ἀγωνιζόμενος τὸν καλὸν ἀγῶνα, εἶναι ὅτι λησμονεῖ τοὺς πνευματικούς του Συμμάχους: τοὺς φωτεινοὺς Ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ!

Στὴν ἀποκάλυψι πού εἶχε ὁ προαναφερθεὶς ὀσιώτατος Γέρον, μὴ λησμονοῦμε ποτὲ αὐτό!, εἶδε μὲν τοὺς δαίμονας νὰ κυκλώνουν ἀγριεμένοι τὸν ἄνθρωπο, ἀλλά: «Ἄγγελος Κυρίου ἐπετίμα αὐτοῖς»!...

Ὅταν σὺν τῷ χρόνῳ μᾶς δοθῇ πνευματικὴ καθαρότης ἀπὸ τὴν φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας, τότε θὰ ἀποκτήσουμε οἰκειότητα μὲ τὸν φύλακα Ἄγγελό μας καὶ θὰ ἀκούμε νοερῶς τὴν ἀγία φωνή Του νὰ μᾶς διαβεβαιώνη: «Εἶμαι ἐδῶ!... Μὴν ἀποθαρρύνεσαι!... Ἀρκεῖ νὰ προσέχῃς!...».

Οἱ Ἅγιοι μᾶς διδάσκουν καὶ ἡ πείρα ἐπιβεβαιώνει, ὅτι ὅταν ἡ ψυχὴ διέλθῃ θλίψεις καὶ πειρασμούς, ἀλλὰ μὲ ὑπομονή, ταπεινώσι καὶ εὐχαριστία, τότε ὁ Πανάγαθος Θεὸς οικονομεῖ νὰ παρηγορηθῇ ἡ ψυχὴ

«διὰ τῶν νοητῶν Ἱερῶν, τουτέστι τῶν Ἀγγέλων, ἀνακτωμένων (οἱ ὁποῖοι "τονώνουν") αὐτὴν θερμοτάτη

γλυκυθυμία δακρύων, και λεπτοῖς νοήμασι, και ἀρετῶν ἰσχυί».

Πρέπει νὰ ἔχουμε ἀκράδαντη τὴν πίστι, ὅτι ἐφ' ὅσον ἐμεῖς παραμένουμε σταθεροὶ στὴν ἐργασία τῶν ἀγαθῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου μας, δεχόμεθα μυστικῶς τὴν σφραγίδα τοῦ θείου Ἀγγέλου και ἔτσι δὲν ἔχει ἐπάνω μας ἐξουσία τὸ μελίσι τῶν βρυχομένων δαιμόνων· θὰ μᾶς προσβάλλουν, ἀλλὰ θὰ γίνουν ἄφαντοι· θὰ ἔλθουν και θὰ παρέλθουν, ἐπιτιμημένοι.

«Ὑμεῖς δέ», λέγουν οἱ Ἅγιοι, «ἐὰν μείνητε ἐν τῷ ἀγαθῷ, πέμπει ὁ Θεὸς τὸν Ἄγγελον Αὐτοῦ και σφραγίζει ὑμᾶς, ὥστε τὸν ἐρχόμενον και βαστάζοντα τὴν ρομφαίαν, παρελθεῖν ὑμᾶς, εὐχαῖς Ἁγίων. Ἀμήν».

* * *

ΠΡΟΣΟΧΗ, λοιπόν!.... Ὅταν τὸ βάρος τοῦ ἀγῶνος μᾶς συνθλίβη, ἄς μὴ λησμονοῦμε ποιοὶ εἶναι οἱ Ἐχθροὶ μας, ἀλλὰ και ποιοὶ εἶναι οἱ Σύμμαχοί μας!

Οἱ πρῶτοι, εἶναι σκοτεινοὶ και μοχθηροὶ, ἀλλὰ ἀδύναμοι... Οἱ ὑποχωρήσεις και οἱ συμβιβασμοὶ μας εἶναι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δίδουν δύναμι εἰς αὐτοὺς και μᾶς πληγώνουν, εἴτε μὲ συγγνωστὰ εἴτε μὲ θανάσιμα ἁμαρτήματα.

Οἱ δεῦτεροι, εἶναι φωτεινοὶ και ἀγαθοί... Ἡ καθαρότητα τοῦ βίου μας και ἡ εὐωδία τῆς Χάριτος, ἡ Ὅποια σκηνώνει στὴν καρδιά μας διὰ μέσου τῆς νοερᾶς προσευχῆς, τοὺς προσελκύει και μᾶς προστατεύουν και μᾶς παρηγοροῦν και μᾶς καθοδηγοῦν στὰ ὕψη τῆς θεώσεως.

(2005)

Ἄγιολογικά

Ὁ Ὁσιομάρτυρας Δαμιανὸς ὁ Νέος † 14.2.1568 Μάρτυρας τῆς κυριακάτικης ἀργίας*

τοῦ Κωνσταντίνου Ἀθ. Οἰκονόμου, δασκάλου

Ἱεραπόστολος

Ο Δαμιανὸς γεννήθηκε στὸ Μυρίκοβο τῶν Ἀγράφων γύρω στὸ 1500. Νέος, ἀφοῦ ἐκάρη Μοναχὸς στὴν Ἀγιορείτικη Ἱ. Μονὴ Φιλοθέου, ἀναχώρησε γιὰ ἔρημους τόπους τοῦ Ὄρους. Ἐκεῖ γιὰ τρία ἔτη, ὑποτασσόμενος σὲ κάποιον Γέροντα Δομέτιο, ἐζησε ἄκρως ἀσκητικὸ βίο, προετοιμαζόμενος γι' αὐτὸ πού ὁ Κύριος τὸν προόριζε. Στὸ πέρας τῆς τριετίας, ὁ Ὅσιος ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέει: «Δὲν πρέπει νὰ ἀναζητᾶς μόνο τὸ συμφέρον σου, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων». Ἔτσι ἀναχώρησε στὰ χωριά τοῦ Ὀλύμπου καὶ κήρυττε ἐπανευαγγελίζοντας τοὺς «ραγιαδες». Κάποιοι ὅμως «Χριστιανοὶ» τὸν ἀποκαλοῦσαν πλάνο καὶ τὸν κατέτρεχαν. Ὁ ἴδιος δὲν ἀπαντοῦσε στὶς κατηγορίες καί, γιὰ νὰ εἰρηνεύσουν οἱ ἀμφισβητίες, ἀναχώρησε περιοδεύοντας σὲ χωριά τῆς Ὀσσας, κηρύπτοντας τὸν θεῖο Λόγο.

Κυνηγημένος ὅμως κι ἀπὸ 'κεῖ δίδαξε στὰ χωριά τῶν Ἀγράφων, ἀπ' ὅπου καὶ καταγόταν. Ἐκεῖ κατὰ τὴν παράδοση ἐκπαιετὴν τὴν Μονὴ τῆς Παναγίας Πελεκητῆς. Ὅμως οὔτε καὶ ἐκεῖ, συνεργεῖα τοῦ διαβόλου, ἐγίνε δεκτός. Τότε ἀναχώρησε ξανά γιὰ τὴν Ὀσσα. Στὸ χωριὸ Σελίτσανη (Ἀνατολή), βρῆκε ὁ Ἱεραπόστολος ἐπιδεκτικὲς ψυχές. Ἐκεῖ, ἐπὶ πολλὰ ἔτη παρέμεινε ἐργαζόμενος, ἐνῶ βρῆκε πόρους,

ὥστε νὰ κτίσει ἓνα Μοναστήρι, τὸν Τίμιο Πρόδρομο. Ἐκεῖ, καὶ στὸ Ἀσκηταριὸ του, πού σώζεται ὡς σήμερα, πήγαιναν πολλοὶ κάτοικοι τῶν γύρω χωριῶν γιὰ νὰ ἀκούσουν τὰ κηρύγματά του καὶ νὰ πάρουν τὴ συμβουλή του.

Διδασκαλία τοῦ Ὁσίου περὶ Κυριακῆς - Σύλληψή του

Στὶς ἀρχές τοῦ 1568, ἐνῶ διδασκε στὴ Βουλγαρινὴ (Ἐλαφο), συνελήφθη ἀπὸ Ὀθωμανούς, πού τὸν ἔστειλαν στὸ Μουλᾶ (Δικαστὴ) τῆς Λάρισας, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι ἐμπόδιζε τοὺς Χριστιανούς νὰ πουλᾶνε καὶ νὰ ἀγοράζουν τὶς Κυριακές [ἢ Κυριακὴ γιὰ τὸ Ὀθωμανικὸ κράτος δὲν ἦταν ἀργία, ἀντίθετα Σάββατα καὶ Παρασκευές, ἱερὲς μέρες γιὰ Ἑβραίους καὶ Μουσουλμάνους, δὲν ὀργανώνονταν ἀγορές], καθὼς καὶ ὅτι τοὺς στερῶνε στὴν πίστη. Καὶ νὰ 'ξερε ὁ Ὅσιος ὅτι σήμερα, χωρὶς Τουρκοκρατία, καταργήθηκε ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς, ἔτσι ἀπλά! Ὅμως δυστυχῶς, κι αὐτὸ εἶναι ἓνα μέτρο πού ἀποσκοπεῖ στὴν ἀποδόμηση τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας, στὴν ἀποϊεροποίηση τῆς ζωῆς τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν κατάργηση τῆς Κυριακῆς ὡς ἡμέρας ἀφιερωμένης στὸ Θεό.

Ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, πιστὸς στὴ διδασκαλία τοῦ Δαμιανοῦ, ἔλεγε δύο αἰῶνες ἀργότερα: «Πρέπει νὰ χαιρώμεθα περισσότερο τὴν Κυριακὴ, πού εἶναι ἡ Ἀνάστασις

τοῦ Χριστοῦ μας. Νὰ ἐργαζώμεθα τὶς ἕξι ἡμέρες γιὰ τὰ μάτια, γῆινα καὶ ψεύγκα, καὶ τὴν Κυριακὴ νὰ πηγαίνομε στὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ στοχαζώμεθα ἁμαρτίες, θάνατο, κόλαση, παράδεισο, τὴν ψυχὴν μας καὶ ὄχι νὰ ἐργαζώμεθα καὶ νὰ πραγματευώμεθα. Τὸ κέρδος τῆς Κυριακῆς εἶναι κατηραμένο, βάνετε φωπὰ καὶ κατάρρα σὸ σπίτι σας καὶ ὄχι εὐλογία» (Διδαχὴ Δ').

Ὅμως οἱ κοσμικοὶ σὸ φρόνημα ἄρχοντες σήμερα οὔτε κἄν προβληματίζονται, ἀφοῦ ἡ ζωὴ τους περιστρέφεται γύρω ἀπὸ δεῖκτες καὶ ἀδιαφοροῦν ἂν ὁ λαὸς λιμοκτονεῖ. Χρηματιστήρια, τράπεζες, χρυσός, μοναδικὴ μέριμνά τους. Ἐγκλωβισμένοι στὴν παγίδα τοῦ κακοῦ, ἐκλαμβάνουν τὸν πλοῦτο ὡς δρόμο εὐτυχίας. Σήμερα, τύποις «χριστιανοὶ» ἄρχοντες τοῦ κόσμου τούτου, διαγράφουν ἀπὸ τὴ ζωὴ μας τὴν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς.

Μαρτύριο

Στὴ Λάρισα ὁ Ὁσιος Δαμιανὸς ξυλοκοπήθηκε ἄγρια, τοῦ φόρεσαν βαριεὲς ἀλυσίδες σὲ λαιμὸ καὶ πόδια, ἐνῶ ρίχτηκε στὴ σκοτεινὴ φυλακὴ. Γιὰ 15 μέρες ὑποβαλλόταν σὲ συνεχῆ βασανιστήρια γιὰ νὰ ἀρνηθεῖ τὴν πίστη του. Τελικά, ὁ Δικαστὴς ἐξαργιωμένος ἀπὸ τὴν ὑπομονή

τοῦ Ἁγίου, διέταξε τὴν 14η Φεβρουαρίου 1568 νὰ τὸν κρεμάσουν στὴ «φούρκα». Οἱ δήμιοι τὸν κρέμασαν στὴν περιοχὴ Ξυλοπάζαρο τῆς Λάρισας (στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Βενιζέλου, πρὸς τὸ ποτάμι). Καθὼς ὅμως κάποιος βάρβαρος Ὁθωμανὸς τὸν χτύπησε μὲ τσεκούρι σὸ κεφάλι, κόπηκε τὸ σκοινί. Στὴ συνέχεια, ἡμιθανής, ρίχτηκε στὴν πυρὰ. Τὸ μεσημέρι τῆς ἴδιας μέρας, ὅλα εἶχαν τελειώσει. Τὴ στάχτη του τὴν ἔριξαν στὸν Πηνεῖο. Φοβοῦνταν οἱ Ὁθωμανοὶ καὶ τὸ Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου, ἐπειδὴ γνώριζαν τὴν τμητὴ ποῦ ἀπονέμουν οἱ Χριστιανοὶ στὰ ἅγια Λεῖψανα. Ἦξεραν ὅτι ἡ ὑπαρξὴ τους θὰ διαιώνιζε τὴν μνήμη τοῦ Ἁγίου. Κι αὐτὴ τὴν μνήμη ἤθελαν νὰ ἐξαλείψουν. Δὲν τὸ κατόρθωσαν. Ἔτσι ἔλαβε ὁ Ὁσιομάρτυρας Δαμιανὸς τὸν στέφανο τοῦ Μαρτυρίου.

Ἡ Παρακαταθήκη

Ὁ Ὁσιομάρτυρας Δαμιανὸς ἀναδείχθηκε μὲ τὴ διδασκαλία του καὶ τὸ μαρτυρικὸ του θάνατο πρόδρομος τῶν μεγάλων διδασκάλων τοῦ Γένους. Ἄς παραδειγματίσει ἡ διδασκαλία του καὶ στοὺς σημερινούς χαλεποὺς καιροὺς.

Ἀπολυτίκιον

Εὐφράνθητι σήμερον, ἡ ἐν Κισσάβῳ Μονή, καὶ Λάρισα σκίρτησον, Δαμιανοῦ ἡ σεπτὴ πανήγυρις πάρεσι· δεῦτε οὖν καὶ συμφώνως, ἐν αὐτῇ τῷ Σωτῆρι, ἄσωμεν ἐν αἰνέσει, τοῦτον ἀνευφημοῦντες· αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις, ὅπως σωζώμεθα.

(*) Ἱστολόγιο «Ἀκτίνες», 13 Φεβρ. 2013

«Καταρτίζεσθε»

Περὶ Μετανοίας ὀλίγα τινὰ

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ τῆς κατὰ Χριστὸν τελειώσεως, ἡ «θύρα τῆς Χάριτος», μία διαρκῆς πορεία καὶ στάσις ζωῆς, καὶ ὄχι ἀπλῶς μία μεταβατικὴ στιγμή ἀποστροφῆς τῆς ἀμαρτίας καὶ προσωρινῆ βαθμίδα ἀναβάσεως στὴν ἀρετῆ.

Ἀποτελεῖ τὴν στερεὴ καὶ ἀκλόνητη βάσι γιὰ τὴν *κάθαρσι* καὶ τὴν *τελείωσι*, ὥστε ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἀπαλλαγῆ καὶ ἀπελευθερωθῆ ἀπὸ τὰ πάθη, γιὰ νὰ συντονισθῆ μὲ τὸ θεῖο Θέλημα καὶ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν Ἀγάπη, τὸ Πλήρωμα τῆς Χάριτος καὶ τῆς θείας Ζωῆς.

Ἡ Μετάνοια, ὡς διαρκῆς κατάστασις, χαρακτηρίζεῖ ὅσους ποθοῦν ἀληθινὰ τὴν ἔνωσί τους μὲ τὸν Θεὸ καὶ ἀγωνίζονται εἰλικρινὰ γιὰ τὴν ὑπέρβασι τοῦ ἐγωϊσμοῦ τους καὶ γενικὰ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἐμπαθῶν καὶ ἀμαρτωλῶν θελημάτων τους. Εἶναι δύναμις, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ τὴν μεταβολὴ τῆς φύσεώς μας καὶ προφυλάσσει ἀπὸ τὴν πνευματικὴ πλάνη τῆς θεωρήσεως τοῦ ἑαυτοῦ μας ὡς δικαιωμένου ἢ ἐπαναπαυμένου σὲ μία δῆθεν καλὴ καὶ θεάρεστη κατάστασι ἐπαρκειῆς. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ «μυστήριον» καὶ τὸ «μυστικό» τῆς ἀνευρίσκεται καὶ θάλλει ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει αἴσθησις ἐξασφαλίσεως, αὐταρκειῆς καὶ παρρησίας:

«Ἐκεῖνος ἔχει παρρησίαν ὁ μὴ νομίζων ἔχειν παρρησίαν· ὡς ὁ νομίζων παρρησίαν ἔχειν, ἀπώλεσε τὴν παρρησίαν, καθάπερ ὁ Φαρισαῖος· ὁ δὲ νομίζων ἑαυτὸν ἀπερριμένον καὶ ἀπαρρησιάστον, οὗτος μάλιστα εἰσακουσθήσεται, καθάπερ ὁ τελώνης» (ἰ. Χρυσόστομος).

Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐπίγνωσι τῆς ἀδυναμίας καὶ φιλαμαρτησίας του, τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων, φανερῶν καὶ ἀφανῶν, ἐν γνώσει καὶ ἐν ἀγνοίᾳ, ἐκουσίων καὶ ἀκουσίων πτώσεων καὶ ἀμαρτιῶν του, δὲν δύναται νὰ ἐμπιστευθῆ τὴν ἐλευθερία του καὶ νὰ καυχηθῆ γιὰ τὴν ἀρετῆ του ἢ γιὰ τὰ καλὰ ἔργα του, παρὰ σπεύδει τελωνικῶς νὰ ἐκζητήσῃ τὸ θεῖον Ἔλεος: «Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι, τῷ ἀμαρτωλῷ»!...

Ἡ Μετάνοια λογίζεται ὡς μία ἀτέρμων πορεία καὶ ἄνοδος πρὸς τὸν Θεό:

«Ἡ μετάνοια ὑπάρχει ὑψηλότερα πασῶν τῶν ἀρετῶν, τῆς ὁποίας τὸ ἔργον δὲν δύναται νὰ τελειώσῃ, παρὰ μόνον ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου· διὰ τοῦτο ἡ μετάνοια ἀπαιτεῖται εἰς πάντας καὶ πάντοτε καὶ οὐδεὶς ὄρος τελειώσεως τῆς μετανοίας ὑπάρχει· διότι καὶ αὐτῶν τῶν τελείων ἢ τελειότης εἶναι ἀτελής· καὶ διὰ τοῦτο ἡ μετάνοια δὲν περιορίζεται εἰς διορισμένους καιροὺς, οὔτε εἰς ὠρισμένας πράξεις ἕως εἰς τὴν ὥραν τοῦ θανάτου» (Ἀββᾶς Ἰσαὰκ ὁ Σύρος).

Εἶναι γνωστόν, ὅτι ὅσο περισσότερο ἐγγίζουμε τὸν Θεό, τόσο περισσότερο γνωρίζουμε τὴν ὑπερβατικότητά του, καὶ ὅσο προοδεύουμε σὲ ἐσωτερικὴ καθαρότητα, τόσο γνωρίζουμε τὴν ἀτέλειά μας ἐναντι τῆς ἀπροσπέλαστης θείας Ἀπειροτελειότητός Του.

Ὅταν ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν κινήται πρὸς τὴν Μετάνοια, σημαίνει ὅτι ἔχει ἀποξενωθῆ ἀπὸ τὴν Θεία Χάρι. Ἡ παῦσις τῆς πνευματικῆς ἀνόδου, εἶναι σύμπτωμα πνευματικῆς ἀναισθησίας, σκληροκαρδίας ἢ ἀκόμη καὶ πνευματικῆς νεκρώσεως.

Διάσωσης οικογενείας Μία συγκλονιστική μαρτυρία

ΠΡΟΕΡΧΟΜΑΙ από οικογένεια Χριστιανική, αν και η δική μου συμμετοχή στην Έκκλησία ήταν περιστασιακή και κάποιες φορές υποχρεωτική και όχι συνειδητά αναγκαία.

Γνώρισα τόν σύζυγό μου σε μικρή ηλικία, 18 ετών, και μόλις τελειώσα-

με τις σπουδές μας, παντρευτήκαμε και κάναμε δύο παιδιά.

Ίσως ήμασταν μιὰ οικογένεια πρότυπο για τόν κόσμο και ήταν έτσι, ώσπου πριν από 5 χρόνια κάτι άλλαξε... Η συμπεριφορά τού 15ντάχρονου τότε γιουού μου αλλάζει, μπλέκει με ό,τι χειρότερο

Η πραγματική Μετάνοια αποτελεί θείο καρπό της Χάριτος τού Βαπτίσματος, ή όποια ένυπάρχει μέσα στόν Βαπτιζόμενο, αλλά αναμένει τήν προσωπική οικειώσί της από αυτόν, ώστε να έκδηλωθή έμπρακτα. Έφ' όσον ή Μετάνοια δέν είναι μιὰ άπλη μεταμέλεια για ώρισμένες πράξεις, αλλά ούσιαστικά κατάστασις Χάριτος, έπέρχεται ως θεία Δωρεά εκεί όπου καταβάλλεται έμπονη προσπάθεια. Τό πένθος και τὰ δάκρυα είναι έκφράσεις πόνου για τήν απώλεια τής θείας ώραιότητας, για τήν έλλειψι τού θείου ένδύματος, για τήν βίωσι τού προσωπικού άδου.

Γι' αυτό και τὰ άληθινά δάκρυα τής Μετανοίας αποτελούν μιὰ μεγάλη δωρεά Χάριτος και άποδεικνύουν, ότι ή καρδιά τού ανθρώπου πληγώθηκε από τήν θεία Άγάπη και αισθανομένη τό θείο Μεγαλειό και άντιλαμβανομένη τήν άκαταλληλότητα και πτωχεία της έναντι Θεού και ανθρώπων, αναλύεται σε θρήνο

γοερό. Κατ' αυτό όμως τόν τρόπο, λαμβάνει χώρα μιὰ ριζική άλλαγή φρονήματος και μιὰ επάνοδος από τήν απώλεια στήν θεία Ζωή.

Όταν ή θεία Χάρις νύξη κατά τέτοιον τρόπο τήν ευαίσθητη ψυχή τού ανθρώπου, τότε πηγάζει θεία Παρηγορία· τὰ δάκρυα τής Μετανοίας έξαγνίζουν τήν ανθρώπινη φύσι εις βάθος, ώστε έν Χάριτι να μεταμορφωθή ό όλος άνθρωπος.

Μέσω τής Μετανοίας, έπέρχεται άδιόρατα ή θεραπεία τής άσθενούς φύσεως τού ανθρώπου:

«Μετάνοιά έστιν εκ τού παρὰ φύσιν εις τó κατά φύσιν και εκ τού διαβόλου προς τόν Θεόν επάνοδος δι' άσκήσεως και πόνων» (Άγιος Ιωάννης Δαμασκηνός).

Η ευλογημένη αυτή διαδικασία, διανοίγει τήν όδό για τήν κατά Θεόν αύξησι και τελείωσι τού ανθρώπου, έως ότου φθάσει *«εις άνδρα τέλειον, εις μέτρον ηλικίας τού πληρώματος τού Χριστού»!*

† Γ.Κλ.

μπορείτε να φανταστείτε, αλητεία, ναρκωτικά, κλοπές... Ὁ ἄντρας μου ἀδιάφορος κι ἐγὼ νὰ παλεύω μὲ ἄγνωστα θηρία... Εὐτυχῶς γνωρίζω ἓναν καλὸ φίλο ποὺ μὲ τὶς συζητήσεις του μὲ βοηθᾷ νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου... Ἔτσι πιστεύα...

Τὴν ἴδια περίοδο μὲ χτυπᾷ σοβαρὸ πρόβλημα στὴν ὑγεία μου... Ξαφνικά, ἀπὸ τὸ πουθενὰ στὴν κυριολεξία... Ἀρχικὰ προβλήματα στὴν καρδιά, ποὺ μὲ ὀδηγοῦν σὲ κλινικὲς κι ἔπειτα ἔντονοι πόνοι στὸ χέρι μου καὶ στὴν πλάτη μου μὲ ὀδηγοῦν σὲ μαγνητικὴ ἐξέταση καὶ σὲ γνωμάτευση πὼς ἔχω ἀπόφραξη σχεδὸν ὀλικὴ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ καὶ ὀδηγοῦμαι σὲ τετραπληγία... Σόκ!

Χειρουργήθηκα πρὶν δύο χρόνια, ἔχοντας δεχθεῖ θαύματα, ποὺ ἕως τότε δὲν τὰ ἔβλεπα. Πιστεύα, καὶ μάλιστα ὁ Ἅγιός μου, ὁ Ἅγιος Φανούριος, ἦταν πάντα κοντά μου. Ἔτσι ἐνοιωθα καὶ ἔτσι ἦταν! Ἡ ἐπέμβαση εἶχε ἐπιτυχία καὶ γι' αὐτὸ καὶ σᾶς ἀναφέρω πὼς εἶχα τὴν προστασία τῶν Ἁγίων μου...

Τὴν ἴδια χρονιά (2011) ὁ γυιός μου ὁ πολυαγαπημένος, πέρασε τὸν δικό του Γολγοθᾶ. Τὸ ἀγόρι μου γεννήθηκε μὲ ὄραση μόλις 8% καὶ στὰ 18 του ἔτη ἴσως νὰ μπορούσε νὰ γίνε τὸ χειρουργεῖο στὰ μάτια του. Ἦταν ὅλα τὴν ἴδια χρονιά! Ἀποφασίζω μετὰ τὸ δικό μου χειρουργεῖο νὰ χειρουργηθεῖ καὶ τὸ παιδί... Τὸ γιατί; Ὁδηγοῦσε μηχανάκια χωρὶς γυαλιά, θεωροῦσε τὸν

ἑαυτὸ του ὑποδεέστερο τῶν ἄλλων παιδιῶν ποὺ δὲν ἔβλεπε, καὶ ἐπέλεγε παρῆες «δυνατὲς» ποὺ ἔδεραν, ἔκλεβαν καὶ διακινοῦσαν ναρκωτικά, γιατί πιστεύε πὼς θὰ ἦταν μὲ τοὺς «δυνατοὺς»...

Ὁ ἄντρας μου, ἂν καὶ γιατρός, ἀδιάφορος. Τελικὰ τὸ χειρουργεῖο γίνεται τὸ 2011, παραμονὲς τοῦ Σταυροῦ, καὶ ἔχει ἐπιτυχία, καὶ μέσα ἀπὸ μιὰ σειρὰ πολλῶν ἄλλων γεγονότων, ποὺ ἴσως θὰ μπορούσαν νὰ ἦταν σενάριο ταινίας, φτάνουμε στὸ καλοκαίρι τοῦ 2012, ὅπου τυχαία μαθαίνω κάτι ποὺ ἄλλαξε τὴν ζωὴ μου... Πληροφοροῦμαι ἀπὸ τρίτο ἄνθρωπο πὼς εἶχα δεχθεῖ μαγεία ἀπὸ μιὰ γυναίκα ποὺ εἶχε μπεῖ στὴν ζωὴ τοῦ ἄντρα μου πρὶν ἀπὸ 5 χρόνια καὶ πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπισκεφτῶ τὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ γιὰ νὰ βοηθηθῶ...

Δὲν τὸ πιστέψω... Ὁ ἄντρας μου εἶναι ἓνας φιλήσυχος ἄνθρωπος, καλὸς καὶ ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ, μπορεῖ νὰ εἶναι ἀδιάφορος, ἀλλὰ ἔλεγα πὼς πάντα ἔτσι ἦταν, ὅμως τὰ ἀπαντᾶ γεγονότα καὶ ἡ περίοδος ποὺ συνέβησαν μὲ ἔβαλαν σὲ προβληματισμό... Πῆγα στὸ ἰατρεῖο του, τὰ ἀρνήθηκε ὅλα... Τοῦ ζήτησα νὰ ἔρθουμε στὴν Ἀθήνα στὸ Μοναστήρι κι ἔτσι ἔγινε τὸ πρῶτο Θαῦμα:

Ἦταν τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2012. Ἦρθαμε, λειτουργηθήκαμε καὶ στὸ τέλος κάθισα σὲ μιὰ καρέκλα ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου.

Τὸν κοίταξα καὶ τοῦ εἶπα ἀπὸ μέσα μου:

- Ἅγιέ μου, ὅλα αὐτὰ ποὺ ἄκουσα εἶναι τόσο γελοῖα ποὺ ζητῶ συγγνώμην ποὺ τὰ πίστεψα καὶ δέχτηκα πὼς κάποια γυναίκα, ποὺ ὁ ἄντρας μου εἶχε δῆθεν σχέση, μοῦ ἔκανε μάγια... Ἦμουν τόσο ἀφελής! Συγγνώμην θὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν ἄντρα

μου τώρα μόνις βγοῦμε ἀπὸ τὸ Μοναστήρι Σου καὶ δὲν θὰ ξαναπιστέψω σὲ ὅ,τι μοῦ ποῦνε... Ἔτυχαν ὅλα τὰ προβλήματα στὴν ζωὴ μου, ὅπως τυχαίνουν στοὺς ἀνθρώπους...

Κοίταξα δεξιὰ νὰ δῶ ποῦ εἶναι ὁ ἄντρας μου, ἂν εἶχε σταυρώσει καὶ τὸ δικό του μέτωπο ὁ Ἱερέας μὲ τὸ λαδάκι τοῦ Ἁγίου καὶ τελειώνοντας ἀνηφορίσαμε πρὸς τὸ αὐτοκίνητο. Ἐγὼ κοντοστάθηκα νὰ ἀγοράσω κάποιες Εἰκονίτσες καὶ θυμίαμα καὶ κίνησα πρὸς τὸ αὐτοκίνητο...

Ἦταν ἐκεῖ, καθισμένος καὶ μὲ περριμένε. Μπῆκα καὶ κάθισα· ἤμουν ἔτοιμη νὰ τοῦ ζητήσω συγγνώμην... Ὅταν πρὶν καλὰ καλὰ κλείσω τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου, ἄρχισε νὰ μοῦ μιλάει [ἀργότερα ὁμολόγησε πὼς δὲν μιλοῦσε αὐτός!]. Μοῦ τὰ εἶπε ὅλα, γιὰ τὴν σχέση του μὲ τὴν ἄλλη γυναίκα, ὅλα!...

Τὴν ἐπομένη Τετάρτη ἤρθαμε πάλι στὴν Παράκληση τὸ ἀπόγευμα... Δέχτηκα καὶ ἄλλο Θαῦμα... Τὴν μεθ-

επομένη Τετάρτη ἤρθαμε πάλι...

Στὸ σπίτι μου ἔχω φτιάξει ἓνα Ἐκκλησάκι· κάθε μὰ κάθε βράδυ διαβάζω τὴν Εὐχὴ κατὰ τῆς μαγείας, ἀνάβω θυμίαμα καὶ κλαίω σὰν μικρὸ παιδί!...

Ὁ γυιός μου εἶναι καλύτερα καὶ ἀποκόπηκε ἀπὸ ὅ,τι κακὸ εἶχε συμβεῖ στὴν ζωὴ του, ἢ

υγεία μου ἔχει βελτιωθεῖ καὶ μὲ τὸν ἄντρα μου συνεχίζουμε τὴν ζωὴ μας μαζί!...

Προδόθηκα, ἔχασα τὴν ἀξιοπιστία μου πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ὁ ἄντρας μου μὲ πρόδωσε γιὰ μιὰ ἄλλη γυναίκα καὶ τίναξε τὸ σπίτι μας οἰκονομικὰ στὸν ἀέρα, καὶ ὁ πολυαγαπημένος μου φίλος, ποὺ ἤρθε μέσα στὴν μαγεία, μὲ πρόδωσε γιὰ τὸ χρῆμα... Χτυπήθηκε ἡ υγεία μου καὶ κινδύνεψα νὰ χάσω τὴν ζωὴ μου καὶ τὸ παιδί μου... Ἔδωσα μάχες μὲ τὸ κακό, ἀλλὰ εἶχα τὴν τιμὴ νὰ γνωρίσω τὸν Ἅγιο Κυπριανὸ ποὺ μοῦ στάθηκε καλύτερα ἀπὸ φίλος μου... Ἄν μοῦ ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφραση, γνώρισα τὸν Ἀρχάγγελο Μιχαήλ, ποὺ στάθηκε συμπολεμιστῆς στὸν ἀγῶνα μου καὶ ὁ Ἅγιος Φανούριός μου ποὺ ἦταν πάντα ἐκεῖ νὰ μὲ προσέχει!...

Εὐγνωμονῶ, εὐγνωμονῶ, εὐγνωμονῶ!

Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ!

Ιστορικά Ὁμολογιακά

Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸν Βίο
τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου Γλυκερίου τοῦ Ὁμολογητοῦ ἐν Ρουμανία
(† 15/28.6.1985)

Νέα φάσις μαρτυρικῶν Ἀγῶνων*

ΓΤΗΝ Ἐορτὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος τοῦ ἔτους 1935, ὁ Ἅγιος Γλυκερίος, ἀκόμη Ἱερομόναχος τότε, ἐώρταζε τὴν μεγάλη αὐτὴ ἡμέρα στὸ Ντρασένι, ὅπου ἔλαβε τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὅρος περὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου Ἑλλάδος, μετὰ τὴν γενομένη τότε προσχώρησι στὴν Γνησία Ὁρθοδοξία τῶν τριῶν Ἀρχιερέων Δημητριάδος Γερμανοῦ, Ζακύνθου Χρυσοστόμου καὶ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου.

Οἱ ἐλπίδες γιὰ θετικὴ ἐπίδρασι τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ διαβήματος καὶ γιὰ τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους στὴν Ρουμανία ὅπωςδήποτε φτερουγίσαν στὴν ψυχὴ τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱερομονάχου, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ σκέπτεται σοβαρὰ τὸ ἐνδεχόμενο νέας μεταβάσεώς του στὴν Ἑλλάδα, γιὰ γνωριμία τῆς καταστάσεως ἐκ τοῦ σύνεγγυς.

Ἐντὸς ἐκείνου τοῦ ἔτους, ὁ Ἀγῶνας

Στὸ γραφεῖο μου, ἀπ' ὅπου σᾶς γράφω, ἔχω μία Εἰκονίτσα τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ, ποὺ κοιτάζει πρὸς τὴν πόρτα· ὅταν ἄνοιξα τὸ ἠλεκτρονικὸ μήνυμά σας τὴν κοίταξα, καὶ εἶδα νὰ εἶναι στραμμένη πρὸς ἐμένα! Γι' αὐτὸ καὶ σᾶς γράφω, διότι ὁ Ἅγιος αὐτὸ ἐπιθυμεῖ!

Ἦμουν, ὅπως μοῦ εἶπαν, «κουκλάκι» στὰ χέρια μιᾶς γυναίκας, ποὺ «κάρφωνε» βελόνες ἐπάνω μου, γιατί ἤθελε τὸν ἄντρα μου κι αὐτὸς δὲν συμφώνησε νὰ μὲ χωρίσει· χτυπήθηκα παντοῦ, στὴν οἰκογένεια, στὴν ὑγεία μου, στὰ οἰκονομικά μου, στὸ παιδί μου... Κι αὐτὴ μοῦ εἶπαν πὼς γιὰ χρόνια προσπαθοῦσε

καὶ ξαναπροσπαθοῦσε ἔχοντας κάνει σύμμαχο τὸ κακό· οἱ δικοί μου ὅμως σύμμαχοι ἦταν πῶς δυνατοί!!!...

Ἡ δύναμη τοῦ καλοῦ μας Θεοῦ καὶ τῶν Ἀγίων μας εἶναι πάντα κοντά μας, ὅσοι τὸ βιώνουμε μὲ πάθη... Ἴσως εἴμαστε οἱ μάρτυρες γιὰ ὅσους ἀκόμη ἀμφισβητοῦν...

Εὐχαριστῶ ποὺ διαβάσατε τὸ μακροσκελές μου σημείωμα· σὲ λίγες ἡμέρες θὰ χαρῶ νὰ βρεθῶ στὸ σπίτι τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ, ἀκόμη κι ἂν θὰ εἶμαι ἓνας ἀκόμη προσκυνητῆς ποὺ ἴσως δὲν θὰ σᾶς γνωρίσω· παρακαλῶ νὰ μὲ ἔχετε στὴν προσευχή σας!

Μὲ σεβασμό, Φ.Κ.

(21.4.2013)

συνεχίσθηκε μὲ ἀμείωτη ἔντασι. Εἶναι πάντως χαρακτηριστικό, ὅτι ὁ π. Γλυκερίος δὲν ἐνεφορεῖτο ἀπὸ «ζῆλον οὐ κατ' ἐπίγνωσιν», δὲν τὸν κατελάμβανε ζῆλος πικρός, ἀλλὰ παρὰ τοὺς διωγμούς, τοὺς ὁποίους ὑφίστατο ἀπὸ τοὺς Καινοτόμους τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, στὴν ψυχὴ του ἀνθίζε ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ πρὸς τὸν πλησίον, ἀκόμη δὲ καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς καὶ διώκτας τῆς Εὐσεβείας. Τὸ ἐν συνεχείᾳ παρατιθέμενο περιστατικὸ δεικνύει τὴν ἀνεξικακίᾳ τοῦ Ἁγίου καὶ τὴν σοφὴ εὐαγγελικὴ ποιμαντικὴ του:

Κάποτε, μετέβη στὴν Μοῖσα γιὰ νὰ εὐλογήσῃ ἓνα Παρεκκλήσιο. Τὴν νύκτα, ὁ ἱερέας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἀπὸ ἓνα διπλανὸ χωριό, συγκέντρωσε μίᾳ ὁμάδα ἰδικῶν του ἀνθρώπων καὶ ἐπέδραμαν γιὰ νὰ «τιμωρήσουν» τοὺς ἀφιχθέντας «Παλαισημερολογίτας ταραχοποιούς», οἱ ὅποιοι ἐνεφανίσθησαν στὴν περιοχὴ τους γιὰ νὰ «διασαλεύσουν» τὴν τάξι καὶ ἡσυχία τους. Ὁ Ἅγιος πρὸ τοῦ κινδύνου προκλήσεως αἱματοχυσίας, ἔδωσε ἐντολὴ ὅσοι ἦσαν μαζί του νὰ σπεύσουν νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν περιοχὴ, δίδων οὕτω «τόπον τῆ ὀργῆ». Ὅμως, ἓνας ἀπὸ τοὺς πιστοὺς τοῦ Πατρῴου συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Νεσημερολογίτας καὶ κακοποιήθηκε βάνασα στὰ χέρια τῶν Καινοτόμων...

Τὴν ἐπομένῃ ἡμέρᾳ, ἓνας θερμοαίματος πιστὸς τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου συγκέντρωσε ἀπὸ τὰ πέριξ καὶ ἄλλους, γιὰ νὰ ὑπάγουν καὶ νὰ «τιμωρήσουν» καταλλήλως τὸν ὑποκινητὴ τῆς δι-

ώξεώς τους ἱερέα τοῦ Νέου Ἡμερολογίου. Πράγματι, κατάρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ ἀρκετοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ξεκίνησαν ἀποφασιστικὰ ἐπὶ τὸ ἔργον!...

Μόλις ὅμως πληροφορηθῆκε περὶ τούτου ὁ Ἅγιος, ἔσπευσε δρομαίως γιὰ νὰ τοὺς προλάβῃ καὶ γιὰ νὰ τοὺς σταματήσῃ ἐν ὀνόματι τῆς Εἰρήνης τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν τοὺς συνάντησε, τοὺς ἐξώρκιζε νὰ μὴ τολμήσουν νὰ προβοῦν σὲ ἔργο ἐκδικήσεως, τονίζοντάς τους ὅτι τὸ κακὸ δὲν νικᾶται μὲ τὸ κακὸ καὶ ὅτι ὀφείλουν νὰ παρέχουν

σὲ ὅλους ἓνα γνήσιο Χριστιανικὸ παράδειγμα εἰρηνικῶν καὶ θεοφοβουμένων ἀνθρώπων. Οἱ γλυκεῖς λόγοι τοῦ πράου καὶ ταπεινοῦ Ἀγωνιστοῦ π. Γλυκερίου, ἐπέδρασαν βαθεῖα στὶς ψυχὰς τῶν ἀνωρίμων ἐκείνων πιστῶν, οἱ ὅποιοι μετεστράφησαν, ἐζήτησαν συγχώρησι καὶ ματαίωσαν τὸν μὴ χριστιανικὸ σκοπὸ τους.

Ὅπως προαναφέραμε, ὁ π. Γλυκερίος ἔφερε τραῦμα στὸ πόδι του δι-αρκές, ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1932 στὸ Ραντασένι, τὸ ὁποῖο κάποτε τοῦ προξενοῦσε ἀφόρητους πόνους. Ὅμως, ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ τὸν ἐνεδυνάμωνε παρηγορητικῶς καὶ θαυμαστῶς, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐπιτελῇ τὰ ἄκρως ἀναγκαῖα καθήκοντά του. Κάποιες φορές ὁ πόνος στὸ πόδι του ἀνακουφιζόταν κατὰ τὴν διάρκεια τελέσεως τῶν Θεῶν Μυστηρίων.

Στὴν Ἑορτῆ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς τῆς νέας τῆς Ἐπιβατινῆς (14 Γ'), δευ-

τέρα ἑορτῆ τοῦ Ναοῦ στοῦ Ραντασένι, ὁ Ἅγιος τελοῦσε τὸν Μέγα Ἑσπερινὸ τῆς παραμονῆς καὶ αἰσθάνθηκε δοριμῦ πόνο στοῦ τραῦμα του, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἐξέλθῃ μὲ τὴν Εἰκόνα τῆς Ἁγίας κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Λιτῆς. Τότε, προσέπεσε μὲ δάκρυα καὶ παρεκάλεσε θερμὰ τὴν Ἁγία νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπιτελέσῃ τὰ πρέποντα καὶ ἀμέσως ὁ πόνος του θαυματουργικὰ ἔπαυσε! Ἔτσι, μπόρεσε νὰ τελέσῃ πανηγυρικὰ καὶ τὴν Θ. Λειτουργία τῆς ἐπομένης, πρὸς τιμὴν τῆς μεγάλης θαυματουργοῦ Ἁγίας καὶ προστάτιδος τῆς Μολδαβίας.

Ἄλλοτε, παρέμενε κλινήρης, ἐντελῶς ἀδύναμος νὰ πατήσῃ τὸ τραυματισμένο πόδι του. Στὴν κατάστασί του ἐκείνη, ἤλθε ἓνας ἄνδρας καὶ τοῦ ἐμήνυσε νὰ σπεύσῃ ἐπειγόντως νὰ κοινωνήσῃ μία γυναίκα περασμένης ἡλικίας, ἡ ὁποία ἦταν ἐτοιμοθάνατη. Ὁ Ἅγιος προσπάθησε νὰ σηκωθῆ, ἀλλὰ ἦταν ὀλοφάνερο ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ πατήσῃ τὸ προβληματικὸ πόδι του. Ἔτσι, ὁ ἀπεσταλμένος ἔφυγε. Ὅμως, ἐπέστρεψε σὲ λίγο καὶ πάλι καὶ ἀνήγγειλε ὅτι ἡ γυναίκα χειροτέρευσε καὶ ἐπρόκειτο νὰ ἀποβιώσῃ ἐντὸς ὀλίγου! Ἐν τούτοις, καὶ πάλι ὁ Ἅγιος, παρὰ τὴν προσπάθειά του, ἦταν ἀδύνατον νὰ πατήσῃ τὸ πονεμένον πόδι του.

Ὅταν ἔμεινε μόνος, ἐβασανίζετο ἀπὸ τὸ δίλημμα περὶ τοῦ τί θὰ ἔπρεπε νὰ πράξῃ, ὥστε ἡ γυναίκα νὰ μὴ πέθαινε χωρὶς τὴν Θ. Κοινωνία. Τότε, προσπάθησε νὰ ἀνασηκωθῆ καὶ πάλι καί, ὡ τῶν θαυμασιῶν Σου Χριστὲ Βασιλεῦ! -ὁ πόνος ἔπαυσε! Μετέβη γρήγορα στὸν Ναό, ἐτοίμασε τὰ χρειώδη καὶ περιπάτησε χωρὶς καμμία δυσκολία περὶ τὰ 2 χλμ. καὶ περισσότερο,

μέχρι τὴν οἰκία τῆς ἐτοιμοθανάτου, τὴν ὁποίαν ἐπρόλαβε καὶ εὐλαβῶς ἐκοινώνησε. Μόλις δὲ ἐπέστρεψε στοῦ κατάλυμά του, ἀμέσως ὁ πόνος τοῦ ποδιοῦ του τὸν κατέλαβε καὶ πάλι καὶ τὸν ἔρριξε στοῦ κρεβάτι! Μετὰ πάροδο ἐνὸς μόλις τετάρτου τῆς ὥρας, ἄκουσε τὸν κτύπο τῆς καμπάνας τοῦ Ναοῦ, πὺ ἀνήγγειλε τὴν κοίμησι τῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν εἶχε μεταβῆ θαυματουργικὰ γιὰ νὰ κοινωνήσῃ!....

Πραγματικά, τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ εἶναι «ἄβυσσος πολλή»!...

Καὶ ὅμως, ὁ Ἀγῶνας συνεχιζόταν καὶ ὁ «Πρωταγωνιστής», ὁ ἐκλεκτὸς δούλος τοῦ Θεοῦ π. Γλυκέριος, ὁ ὡς θανατούμενος καὶ ζῶν καὶ ἀγωνιζόμενος, ἔπρεπε νὰ ἐπιλαμβάνεται καὶ νὰ σπεύδῃ ὅπου τὸν καλοῦσαν οἱ ἀνάγκες.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἐνῶ ὁ Ἅγιος τελοῦσε τὴν Πανήγυρι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων στοῦ Ραντασένι, ἔμαθε γιὰ κάποια τραγικὰ συμβάντα στοῦ χωριοῦ Τοπορέστι τῆς περιοχῆς Βάσλουϊ.

Ἐκεῖ οἱ χωρικοὶ ἐργαζόντουσαν γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησι Ναοῦ τοῦ Πατρίου, ἀλλὰ ἡ ἀστυνομία ἔσπευσε νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ. Οἱ πιστοὶ ἀντιστάθηκαν καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἀρχικὰ ὑποχώρησαν ὅμως, μετὰ ἀπὸ λίγο ἐπέστρεψαν καὶ ἀνοιξαν πῦρ (!!) κατὰ τῶν ἀμάχων, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ φονευθοῦν ἐπὶ τόπου τρεῖς ἀθῶοι ἄνδρες καὶ μία γυναίκα!...

Ὁ Ἅγιος, μόλις τελείωσε ἡ Θ. Λειτουργία στοῦ Ραντασένι, ὅπως ἦταν φορεμένος τὰ ἄμφιά του, μαζὶ καὶ μὲ ἄλλους Κληρικοὺς καὶ πλῆθος λαοῦ, μετέβησαν ἐν εἰδει Λιτανείας στὴν πόλι Φελτισένι, γιὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦν στοὺς ὑπευθύνους γιὰ ὅσα φρικτὰ συνέβησαν στοῦ Τοπορέστι. Ὁ δὲ τοπικὸς πρωτοπρεσβύτερος τοῦ Νέου

Ἡμερολογίου, ἐνώπιον ἐκείνου τοῦ ἐντυπωσιακοῦ θεάματος, ἔσπευσε ἔντρομος στήν ἀστυνομία καὶ ζήτησε νὰ ἐπέμβῃ ὁ στρατὸς (!!) γιὰ νὰ διαλύσῃ τοὺς ἐπικινδύνους διαδηλωτάς! Ὅμως, ἡ ἀστυνομία στήν περίπτωσι ἐκείνη συνετῶς φερομένη δὲν πείραξε τοὺς πιστοὺς ὑπὸ τὸν π. Γλυκέριο, ἄκουσε τὴν διαμαρτυρία τους, καὶ ἔτσι ἐκείνοι ἐπέστρεψαν στὸ Ραντασένι γιὰ τὴν ἑόρτιο τράπεζα!...

Αἰξίζει ἐπίσης νὰ ἀναφερθῆ καὶ τὸ φορικτὸ περιστατικὸ τῆς 23^{ης} Ἀπριλίου/6^{ης} Μαΐου τοῦ 1935, ὅταν οἱ διῶκτες ἐπέδραμαν κατὰ τῆς νεοσυστάτου τότε Ἀνδρώας Μονῆς

τῆς Ἁγίας Τριάδος στήν Κούκοβα, ὅπου στήν συμπλοκὴ ποὺ διεξήχθη ἐθανατώθησαν 5 πιστοὶ τοῦ Πατρὸς Ἡμερολογίου, οἱ ὁποῖοι μάλιστα ἐρρίφθησαν σὲ πηγάδι, καὶ ἐτραυματίσθησαν ἕτεροι 28, ὥστε νὰ ἐμπλουτισθοῦν οἱ σελίδες τοῦ νέου ὁμολογιακοῦ Μαρτυρολογίου τοῦ 20οῦ αἰῶνος!...

(*) Πρωτοδημοσίευσις ἀπὸ τὸ ἀνέκδοτο εἰσέτι ἔργο τοῦ **Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος**, *Οἱ κατὰ Θεὸν Αγῶνες καὶ τὰ Θαυμαστά Παλαίσματα τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου Ἁγίου Γλυκερίου ἐν Ρουμανίᾳ (1891-1985)*.

Ὁ Ἅγιος Γλυκέριος ὡς Ἱερομόναχος καθήμενος στὸ κέντρο, μὲ τὸ κομβοσχόινι ἐπὶ τοῦ ἐπιτραχηλίου, μεταξύ καὶ ἄλλων Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, σὲ φωτογραφία τῆς περιόδου περὶ τὰ μέσα τοῦ '30 στήν Ρουμανία.

Τὸ ἐτήσιο Μνημόσυνο τοῦ Σεβασμιωτάτου Πατρὸς καὶ Γέροντός μας Μητροπολίτου Κυπριανοῦ

Τὸ Σάββατο, 18/31.5.2014, ἐτελέσθη στὴν Ἱερὰ Μονή μας τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, τὸ ἐτήσιο Μνημόσυνο τοῦ Κτήτορος καὶ πρώτου Καθηγουμένου Αὐτῆς Σεβασμ. Μητροπολίτου κυροῦ Κυπριανοῦ († 17/30.5.2013).

Τὴν Θ. Λειτουργία ἐτέλεσε ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης, ἐφ' ὅσον ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανὸς ὁ νεώτερος ἔλειπε σὲ ποιμαντικὸ ταξίδι στὸ ἐξωτερικόν. Ἔλαβαν μέρος ὁ Καθηγούμενος τῆς Μονῆς Πανσο. Ἀρχιμ. π. Θεοδόσιος, οἱ Ἱερομόναχοι καὶ Ἱεροδιάκονοι Αὐτῆς, ὡς καὶ πολλοὶ Κληρικοὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Παρέστησαν συμπροσευχόμενοι στὸ Ἱ. Βῆμα ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι Μαραθῶνος κ. Φώτιος καὶ Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος, ὁ ὁποῖος ἀνεχώρησε πρὸς τῆς Ἀπολύσεως σὲ ἀεροπορικὸ ταξίδι ποῦ εἶχε προγραμματισμένον ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ, ὡς καὶ ἕτεροι Κληρικοί, ὁ δὲ χώρος τοῦ Προσκυνηματικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ κατακλύσθηκε ἀπὸ μεγάλο πλῆθος εὐσεβῶν, Μοναχῶν, Μοναζουσῶν καὶ λαϊκῶν, ἐκ τῶν ἀμέσων καὶ ἐμμέσων πνευματικῶν τέκνων τοῦ μεταστάντος, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, τὴν Ἀττικὴ καὶ ἀπὸ διάφορες ἄλλες περιοχές.

Στὸ ἐπακολουθήσαν Ἱερὸν Μνημόσυνο, στὸ ὁποῖο προΐστατο ὁ Θεοφιλ. Γαρδικίου, ἔλαβαν μέρος καὶ ὁ ἀφιχθεὶς πρὸς τοῦτο Σεβασμ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερόντιος, ὁ Σεβασμ. Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος καὶ ὁ Θεοφιλ. Μαραθῶνος κ. Φώτιος.

Χειροτονία Ἱεροδιακόνου

ΤΗΝ Κυριακὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, 27.1/9.2.2014, ἀρχὴ τοῦ Τριωδίου, τελέσθηκε ἀπὸ τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτη Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανὸ ἡ εἰς Διάκονον χειροτονία τοῦ Ἀδελφοῦ τῆς Ἱεράς Μονῆς μας τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς Μοναχοῦ Γαβριήλ, στὸν Προσκυνηματικὸ Ναὸ Αὐτῆς, παρουσία μεγάλου πλήθους εὐλαβῶν πιστῶν.

Στὴν Θ. Λειτουργία ἔλαβαν ἐπίσης μέρος ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης, ὁ ὁποῖος ἐκήρυξε καὶ τὸν θεῖο Λόγο, ὁ σεβαστὸς Ἠγούμενος τῆς Μονῆς Ἀρχιμ. π. Θεοδόσιος, Κληρικοὶ Αὐτῆς, ὡς καὶ ὁ ἐκ Τσεχίας ἐπισκέπτης Ἱερέας μας Αἰδεσιμ. π. Ἱερεμίας Τσβάκ.

Ὁ νέος Ἱεροδιάκονος γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1964 καὶ ἀφιερῶθηκε στὴν Μονὴ τῆς μετανοίας του πρὸ 25ετίας, ἐκάρη Μεγαλόσχημος Μοναχὸς τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1991 ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο Γέροντά μας Σεβασμ. Μητροπολίτη κ. Κυπριανὸ († 2013), εἶναι δὲ ὑπεύθυνος τοῦ εὐφήμως γνωστοῦ Ἀγιογραφικοῦ Ἐργαστηρίου Αὐτῆς.

Ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης κ. Κυπριανὸς ὁ νεώτερος σὲ σύντομη προσλαλιά του, ἀνεφέρθη στὴν εὐδόκιμη Μοναχικὴ πορεία τοῦ νεοχειροτονήτου καὶ στὴν διάκρισί του στὶς ἀρετὲς τῆς θυσίας καὶ εὐσπλαγχνίας, εὐχηθεῖς ὅπως αὐξήση αὐτὲς πρὸς εὐάρεστον διακονίαν.

Σὲ Ὁμιλία του, στὸ τέλος Αὐτοῦ, ὁ Θεοφιλ. κ. Κλήμης εὐχαρίστησε τοὺς προσελθόντας Κληρικοὺς καὶ Λαϊκοὺς γιὰ τὴν προσευχητικὴ φιλάδελφη συμμετοχὴ τους, ὑπενθυμίσας τὴν πνευματικὴ κληρονομία τοῦ ἀειμνήστου Πατρὸς ἡμῶν, ἡ ὁποία συνοψίζεται στὶς προτροπὲς τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Ὑπομονῆς.

Ἐν συνεχείᾳ, ἐψάλη Τρισάγιον καὶ στὸ παρακείμενο Παρεκκλήσιο ἐπὶ τοῦ Τάφου τοῦ μακαριστοῦ, ἄνωθεν τοῦ ὁποῖου ἐδέσποζε ἡ ἐτοιμασθεῖσα κατ' αὐτὰς Τοιχογραφία τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν.

Κατόπιν, ἀκολούθησε δεξίωσις στὸ μεγάλο Ἀρχονταρίκι τῆς Μονῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς ἀνεφέρθησαν εὐαρέστως στὴν ἐκκλησιαστικὴ μας Ἐνωσι, ὡς καὶ στὴν προσωπικότητα καὶ τὸ ἔργο τοῦ μεταστάντος, δώσαντες τὴν εὐχή τους στοὺς πολυπληθεῖς προσκυνητάς.

**ΕΪΠΕ
ΕΡΩΝ...**

Ἡ Πνευματικὴ Θέρμη τῆς Νοερᾶς Προσευχῆς*

Ἁγίου Ἐπισκόπου Θεοφάνους τοῦ Ἐγκλείστου

Με τὸ πρῶτον ζύπνημα, τὸ πρῶτῃ, ἐνδιαφερθῆτε νὰ συγκεντρωθῆ ὁλος ὁ νοῦς σας ἐντὸς τῆς καρδίας, διὰ νὰ ἀναζωπυρωθῆ ἡ θέρμη τῆς καρδίας σας. Τοῦτο ἄς γίνῃ ἓνα τακτικόν σας μέλημα.

Ἐφ' ὅσον τοῦτο δὲν θὰ ἐφαρμοσθῆ, νὰ ἠξεύρετε ὅτι εἰς τὸ ἐσωτερικόν σας ὑπάρχει ἀνωμαλία. Στηριχθέντες, λοιπόν, τὸ πρῶτῃ εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν τῆς ἐσωτερικῆς συγκεντρώσεως καὶ θέρμης, νὰ προβῆτε εἰς τὴν διόρθωσιν τῶν παραλείψεών σας, καὶ ὅσα μὲν διατηροῦν τὴν καλὴν καὶ κανονικὴν κατάστασιν νὰ τὰ ἐκτελεῆτε, ὅσα ὁμως ἐπιφέρουν εἰς τὸν νοῦν ἀνωμαλίαν καὶ ἀκαταστασίαν, οὐδόλως νὰ τὰ δέχεσθε, διότι τοῦτο θὰ ἐσήμαιεν ὅτι ἐχθρεύεσθε τὸν ἑαυτὸν σας. Δεχθῆτε ὡς νόμον τὸ νὰ διατηρῆτε τὴν ἐσωτερικὴν σας συγκέντρωσιν καὶ τὴν θέρμην, νοερῶς ἰστάμενοι διὰ τῆς μνήμης πάντοτε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Ἡ δὲ στάσις σας αὕτη θὰ σὰς ὀδηγήσῃ περὶ τοῦ πρακτέου. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν πολὺ βοηθεῖ ἡ προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ. Πρέπει νὰ ἀποκτήσῃτε τὴν συνήθειαν, ὥστε νὰ λέγεται ἡ προσευχὴ αὕτη ἀδιακόπως ἐκεῖ, ὅπου εἶναι ἡ θέσις τῆς καρδίας. Πρὸς τοῦτο χρειάζεται κόπος. Ἀρχίσατε ἀμέσως τὸ ἔργον. Ἡ μῆψος τὸ γνωρίζετε ἤδη; Νομίζω ὅτι τὸ γνωρίζετε, διότι ἐκτελεῖτε τὴν ἐν λόγῳ προσευχὴν, μὲ τὴν ἄσκησιν κατ' ἐντολήν μου. Ἄλλο ὁμως ἡ ἐντολή μου μὲ τὰς ὀδηγίας διὰ προσευχὴν, καὶ ἄλλο ἡ ἐφαρμογὴ τῆς εἰς τὴν πρᾶξιν, εἴτε τρώγετε, εἴτε βαδίζετε, εἴτε κάθεσθε, εἴτε ἐργάζεσθε. Ἐὰν δὲν ἐδραιωθῆ ἡ προσευχὴ αὕτη καλῶς εἰς τὴν καρδίαν, πρέπει νὰ ἐγκαταλείψετε τὰ πάντα καὶ νὰ ἀσχοληθῆτε μόνον μὲ αὐτὴν, ἕως ὅτου ἐδραιωθῆ. Τοῦτο πραγματοποιεῖται εἰς στάσιν προσευχῆς ἐνώπιον τῶν ἁγ. Εἰκόνων καὶ μὲ τὴν προσοχὴν σας συγκεντρωμένην εἰς τὸν τόπον τῆς καρδίας σας, καὶ νὰ ἐκτελεῆτε τὴν προσευχὴν τοῦ Ἰησοῦ, ἔχοντες τὴν μνήμην τῆς παρουσίας Του. Αὐτὸ νὰ κάμετε ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἢ μίαν, ἢ καὶ περισσοτέραν. Κατὰ τὴν ἀρχὴν θὰ δυσκολευθῆτε ὀλίγον, ἀλλ' ὅταν συνηθίσετε, θὰ ἐκτελεῆτε τὴν προσευχὴν κατὰ φυσικώτατον τρόπον, ὅπως ἐκτελεῖται ἡ ἀναπνοὴ σας, μάλιστα δὲ μετὰ γλυκυτάτης εὐχαριστήσεως.

Διὰ τοιαύτης ἐσωτερικῆς δομῆς ἄρχεται ἡ ἐντὸς ἡμῶν νοερὰ ζωὴ ἢ ὅπως ἐκφράζονται τινες ἢ νοερὰ ἄσκησις. Ἀπαράβατος ὅρος κατ' αὐτὴν εἶναι ἡ καθαρότης τῆς συνειδήσεως, τὸ ἀμεμπτον αὐτῆς, ὄχι μόνον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας, ἀκόμη καὶ τῶν ἀντικειμένων, δηλαδὴ τῶν ὑλικῶν πραγμάτων. Διότι ἔστω καὶ μὲ ἀνεπαίσθητον τρόπον ἂν διολισθήσῃ κάτι εἰς τὴν σκέψιν ἢ εἰς τοὺς λόγους σας (συνομιλίας) καὶ ἐπισκοπήσῃ κάπως τὴν συνείδησίν σας, πρέπει ἀμέσως νὰ μετανοήσετε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, ὅστις βλέπει τὰ πάντα, καὶ ὁ Κύριος θὰ εἰρηνεύσῃ τὴν συνείδησίν σας. Εἰς τὸν ἀγῶνα, τώρα, κατὰ τῶν διαλογισμῶν, οἱ ὅποιοι διαρκῶς βοῖζουν, ὡς κῶνωπες ἐνοχλητικοί. Θὰ μάθετε μόνον σας τὸν τρόπον τῆς καταπολεμήσεώς των. Ἡ ἐμπειρία εἶναι μᾶθημα μαθημάτων. Ἐχετε ὁμως ὑπ' ὄψιν σας τὸ ἐξῆς: Συνήθως οἱ λογισμοὶ περιφέρονται ἐντὸς τῆς διανοίας, καὶ εἶναι ἀσήμαντοι σχετικῶς. Προσέξατε ὁμως τοὺς λογισμοὺς ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι διαπερνοῦν εἰς τὴν καρδίαν καὶ ἀφήνουν ἴχνη καὶ πληγὰς. Διὰ τοῦτο, ἀμέσως διὰ τῆς προσευχῆς ἀντικαταστήσατε τοὺς ἐν λόγῳ λογισμοὺς διὰ τῶν ἀντιθέτων εὐσεβῶν αἰσθημάτων. Ὅταν διατηρῆται ἡ προηγουμένως ἀναφερομένη θέρμη, ἡ ἐπίθεσις τῶν λογισμῶν εἶναι σπανία ἢ καὶ ἐντελῶς ἀνενέργητος.

(*) Ἡ Νοερὰ Ἀθλήσις ἦτοι Περὶ Προσευχῆς τοῦ Ἰησοῦ, Συλλογὴ διδασκαλιῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ πεπειραμένων Ἀσκητῶν περὶ τῆς Προσευχῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετάφρασις ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ, ἐκδ. δευτέρα, «Γέννησις Χριστοῦ», Κατουνάκια Ἁγίου Ὄρους, 1978, σελ. 90-91.

Ψυχωφελῆ Σαλπίσματα*

Μακαριστοῦ Ἐπισκόπου Μαγνησίας Χρυσοστόμου († 1973)

❖ **AN** ἄλλοι ἀνεχώρησαν ἐνωρίτερον ἡμῶν ἀπὸ τὸν παρόντα κόσμον, ἡμεῖς δὲ εἰσέτι ὑπάρχομεν καὶ ἡ ἀναχώρησις ἡμῶν ἀναβάλλεται, ἅς γνωρίζωμεν ὅτι τοῦτο σημαίνει, ὅτι δὲν εἴμεθα ἀκόμη ἀριετὰ παρεσκευασμένοι καὶ ὅτι εἴμεθα ἀνάξιοι εἰσέτι τόσον μεγάλης δόξης, ὅποια εἶναι ἐκεῖνη, ἡ ὅποια θὰ ἀποκαλυφθῆ εἰς ἡμᾶς κατὰ τὰ ὀρισθέντα

πρὸ αἰώνιων χρόνων· καὶ συνεπῶς ἅς προσπαθήσωμεν νὰ ἐτοιμασθῶμεν καλύτερον διὰ τὸν θάνατον. «Μακάριος ὁ δούλος ἐκεῖνος, λέγει ὁ Εὐαγγελιστῆς Λουκᾶς, ὃν ἐλθὼν ὁ Κύριος αὐτοῦ εὕρησει ποιοῦντα οὕτως. Ἀληθῶς λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν» (Λουκ. ιβ' 43, 44).

❖ **AN** ἐπιθυμῆς νὰ προσδεύσης πνευματικῶς διατῆρει μέσα σου τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ ἐπιτρέπῃς εἰς τὸν ἑαυτὸν σου ὑπερβολικὴν ἐλευθερίαν. Ἐχε ὑπὸ ἔλεγχον ὅλας τὰς αἰσθήσεις σου καὶ μὴ παραδίδεσαι εἰς παράλογον ἐπιθυμίαν.

Ἡ ἀληθινὴ ἐλευθερία καὶ ἡ πραγματικὴ χαρὰ εὕρισκονται εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀγαθὴν συνείδησιν. Εὐτυχῆς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀπαρνεῖται πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ μολύνῃ ἢ νὰ βαρύνῃ τὴν συνείδησίν του.

❖ **Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ** τοῦ ἀνθρώπου δὲν συνίσταται εἰς τὴν ἀφθονίαν τῶν προσκίρων ἀγαθῶν· ἡ μετριότης εἶναι ἀριετὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Διότι ὅσῳ πνευματικώτερος γίνεται ὁ ἄνθρωπος, τόσῳ πιερωτέρα γίνεται δι' αὐτὸν ἡ ζωὴ αὐτή· διότι βλέπει καὶ ἐννοεῖ σαφέστερον τὴν διαφθορὰν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Πόσον μεγάλη εἶναι ἡ ἀδυναμία τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἡ ὅποια ρέπει πάντοτε πρὸς τὸ κακόν! Σήμερον ἐξομολογεῖσαι τὰς ἀμαρτίας σου, καὶ αὖριον σὺ ὁ ἴδιος διαπράττεις τὰς ἰδίας ἀμαρτίας. Τώρα ἀποφασίζεις νὰ προσέχῃς, καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἐνεργεῖς, σὰν νὰ μὴ εἶχες λάβει καμμίαν ἀπόφασιν.

Ἐχομεν, λοιπόν, λόγους νὰ εἴμεθα ταπεινοὶ καὶ οὐδέποτε νὰ ὑψηλοφρονῶμεν· καὶ ὅ,τι καλόν, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἀπεκτήσαμεν μὲ κόπον καὶ δυσκολίαν, δύναται ταχέως νὰ χαθῆ ἔνεκα ἀμελείας καὶ ἀπροσεξίας μας.

❖ **AN** ἔχῃς ἀγαθὴν συνείδησιν, δὲν θὰ φοβεῖσαι τὸν θάνατον πολὺ. Θὰ ἦτο συμφερότερον εἰς σὲ νὰ προφυλάττεσαι ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν, παρὰ νὰ ἀποφεύγῃς τὸν θάνατον. Ἄν δὲν εἶσαι προητοιμασμένος σήμερον, πῶς θὰ εἶσαι αὖριον; Ἡ αὖριον εἶναι ἄδηλος καὶ ἀβεβαία, καὶ πῶς δύνασαι νὰ γνωρίζῃς, ὅτι θὰ ζῆς μέχρι τῆς αὖριον;

Ποία ἡ ὠφέλεια δι' ἡμᾶς νὰ ζήσωμεν πολὺ, ὅταν τόσον ὀλίγον ἐπωφελούμεθα τοῦ χρόνου; Ὡ ἡ μακρὰ ζωὴ δὲν φέρει πάντοτε μαζί της τὴν διόρθωσιν, ἀλλὰ συχνὰ τῆς αὐξάνει τὴν ἐνοχλήν. Εἶθε νὰ ἡδυνάμεθα καὶ μίαν μόνον ἡμέραν νὰ ζήσωμεν χωρὶς ἀμαρτίαν.

❖ **EINAI** μάταιος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς ἀνθρώπους καὶ εἰς δημιουργήματα. Μὴ θεωρῆς ἐντροπὴν νὰ ἐξυπηρετῆς ἄλλους χάριν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ εἶσαι πτωχὸς εἰς τὰ ὄμματά τοῦ κόσμου.

(*) Ἐπισκόπου Χρυσοστόμου, 365 Ψυχωφελῆ Σαλπίσματα, ἔκδ. Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς «Ἰπαπαντῆ τοῦ Χριστοῦ» Ἐλευθερουπόλεως, Θεσσαλονίκη 1978, σελ. 23-24, 25-29, 31.

